

El jazz addictiu de Gabriel Amargant

El dissabte 6 d'agost actuarà al Festival de Jazz de l'Estartit

Considerat per la cràtica dels Premis Enderrock 2016 com a millor disc de jazz per a *And Now for Something Completely Different* (Fresh Sound New Talent, 2015), **Gabriel Amargant** és un dels joves valors del jazz català a tenir en compte. Protagonista de la revista 440 Jazz d'aquest estiu, el 6 d'agost teniu una oportunitat per veure'l en directe al Festival de Jazz de l'Estartit.

Gabriel Amargant. Foto: Juan Miguel Morales

Com vas anar a parar al jazz?

Vaig començar amb el clarinet i de seguida vaig fer saxo en paral·lel. El jazz i en concret la improvisació és una cosa molt addictiva. M'atreu més l'actitud que no pas el tipus de música, perquè al final no crec que hi hagi gaires fronteres ni diferències. En el món laboral segurament hi ha unes quantes diferències entre unes escenes i unes altres, però la música al final és sempre la mateixa. I quan ets jove, el joc d'improvisar és fantàstic. Quan et fas una mica més gran ja busques plantejaments artístics. Però al principi, quan ets petit, el determinant és jugar i tenir gent adequada al voltant. Jo tenia molt bons col·legues amb el grupet de jazz i també amb les orquestres. I és molt important tenir sort amb la gent que et fa de mestra. A Granollers, amb el professor de clarinet Carles Riera, fèiem duets de **Mozart** o del que fos i improvisàvem. Em parlava de la música en general, sense fer distincions.

Escoltes música clàssica?

Tot el que puc. M'agrada molt, i últimament més. És un altre paisatge sonor. M'hi fixo i em meravella com els compositors estructuren les obres, com les orquestren. M'inspira molt. I després hi ha un element personal: m'agrada tornar a escoltar repertoris que havia escoltat fa anys, però des d'una altra perspectiva.

Video: <http://www.youtube.com/watch?v=XnfFeVOPfql>

Darrerament hem escoltat els Barcelona Clarinet Players fent Enric Granados amb arranjaments del mestre jazzista Pedro Iturralde, o Marco Mezquida revisant l'obra de Maurice Ravel amb el violoncel de Martín Meléndez i les percussions d'Aleix Tobias.

Crec que també al públic cada vegada li agraden més aquestes propostes. Si pensem en el jazz, des dels seus mateixos orígens es diu que és un gènere que està mort. Però si pensem en **Miles Davis, John Coltrane, Charlie Parker...** Què escoltaven? Escoltaven els compositors europeus! Els impressionistes, el serialisme, el dodecafonisme... però mantenint la consciència que ells eren un altra cosa, que el seu tret identitari era l'element afro. I a nosaltres ens passa el mateix: no hem viscut ni el gòspel, ni el blues, no ho hem mamat. Ens hi podem acostar, però quan et vas fent gran necessites trobar alguna coseta que et pertanyi.

El teu primer àlbum, *First Station* (Fresh Sound, 2008), el vas gravar com a quartet i ràpidament.

En realitat la primera idea era gravar el meu projecte de final de carrera a l'Esmuc; un projecte relacionat amb música original per a formació de quinze músics. Però bé, Jordi Pujol Baulenas, el director del Fresh Sound, em va sentir al Bel-luna de Barcelona tocant a quartet, i em va oferir gravar donant-me carta blanca. Com que va sortir la possibilitat de presentar-ho al Festival de Jazz de Barcelona, en el marc dels 25 anys de la sèrie New Talent, vam haver d'anar una mica contra rellotge. Els músics amb qui tocava aleshores eren en bona part els mateixos amb qui toco ara. El record que en tinc és que tot va anar molt ràpid: proposar els temes, assajar-los i

presentar-los.

El segon treball, *And Now for Something Completely Different*, és el fruit d'un procés més llarg?

He anat madurant, escrivint i triant uns temes, descartant-ne molts altres... Quan en vaig tenir uns quants que funcionaven i els vaig poder tocar amb la banda és quan ho vam gravar. Quan s'han donat les circumstàncies és quan ho hem fet.

El segon disc sona com una obra molt més rodona i cohesionada, fins i tot com una suite jazzística, amb una veu molt més personal.

Segurament és així. És normal, ateses les circumstàncies. Quan tens 21 anys, per simplificar el funcionament pots pensar a fer el que saps fer: tema, solo i tema. Si el segon disc et sembla més rodó, ho celebro perquè d'això es tracta. Hem anat millorant en tot: en l'instrument, en el terreny compositiu... i la gent que hi toca també ha crescut. També hi ha més part escrita. Em diverteix molt escriure i també aprenc molt. Component tinc la sensació que no està prou bé, que no estic a l'altura, però també que hi ha molt de camp per córrer. També és normal, et passes molts anys dedicat a l'instrument? almenys jo, que venia de fer una formació més aviat clàssica i centrada en la interpretació? i la part compositiva era molt més verge. Amb la composició tinc la sensació d'aprendre coses noves i d'haver-me d'enfrontar a les meves composicions.

Gabriel Amargant, Marco Mezquida, Pau Figueres, Carola Ortiz, Ismael Alcina... Tots teniu al voltant de 30 anys i esteu aixecant propostes personals i eclèctiques alhora. Es pot dir que hi ha una Generació del 86?

No sé si es pot dir, però sí que tinc la sensació que som una generació, és clar. Ara, aquesta generació té alguna cosa a dir diferent o original? Suposo que sí, però això no em correspon a mi de dir-ho.

Video: http://www.youtube.com/watch?v=_8BDG6ynUdM

És una generació cohesionada?

Crec que sí... el normal en un grup de gent que ens anem retrobant en diferents moments de la vida. En teníem 20 i ara en tenim 30. El temps dirà. Que tenim un *background* comú? És clar. Que tenim tots uns paràmetres de formació una mica més institucionalitzada que generacions anteriors? Sí, sense que això vulgui dir necessàriament que aquesta formació sigui més sòlida. Nosaltres ja hem crescut amb el Youtube i les noves possibilitats d'accés a la informació, amb el que això té de bo i de dolent. Què és millor, tenir un disc i escoltar-lo cent cops o tenir tota la informació del món? No ho sé, jo tinc la sensació que si pogués triar, quasi que triaria la primera opció perquè aprens més.

En aquest sentit ha canviat molt el panorama?

A veure, si un músic té interès, és igual com li vinguin donades les coses. Però aquest paper tan actiu que comportava la música abans potser ha canviat. Suposo que si volies ser músic haves de tenir un paper molt actiu. La música, com qualsevol altra ocupació, exigeix compromís. Ara hi ha escoles i potser els camins estan una mica més marcats, hi ha més facilitats... però al final, és una què? estió d'individus...

Podeu llegir l'entrevista completa a la revista *440 Jazz* 31.